

9 Jaren Albert Schweitzergroep.

Vrijwillig ben ik niet bij de padvinderij gekomen integendeel: ik ben er heen getrapt.

Ik schijn in die tijd een zodanig lastig jond geweest te zijn, dat mijn ouders me wel eens een middagje kwijt wilden zijn. Zodoende kwam ik terecht bij de enige horde die er toen was. Op sleeptouw genomen door Hans van Dijk ging ik een paar keer kijken en kwam toen gelijk terecht in een bescheiden feestgewoel, want het nieuwe groeps-huis werd geopend. Dat was de zolder van de huidige boerderij, (beneden zaten diverse druifholen), waarmee we na een periode van kippenhokken e.d. heel erg blij waren.

Van de opening herinner ik me allen nog maar dat de burgemeester bijna onthoofd werd door een naambord dat naar beneden kwam suizen. Bij de welpen vermaakte ik me best alhoewel er enige tijd overheen ging voor ik iets van de opening begon te snappen. Geweldig interessant vond ik het Jungle boek, het boek waar het hele welpenspel opgebaseerd is. Weten de hedendaagse welpen nog wat dat is? Ik leerde de semafoorseinen, de paalsteek (die ik gelijk weer vergat) 2 zakdoeken mee te nemen.

At de gids de baas was endat de akela normaal Hanneke heette. Er was toen intussen al een tweede horde gekomen en daar ging ik ook voor het eerst mee op kamp.

Daar speelden we vlaggenroof totdat we er ziek van werden. werden we (de andere gids en ik) naar bed gestuurd door een akela die haar lachen niet kon houden en kwam ik er achter dat we nog een groepsleider hadden ook.

Ik werd te oud (lees; te vervelend) voor de welpen en werd in de meest letterlijke zin das woord overgegooid naar de verkenner. En zie

wie schetst mijn verbazing? Als de hopman wat zij wilde dat nog helemaal niet zeggen dat dat dan ook gebeurde. Dat was andere koek dan bij de welpen

Het spreekt van zelf dat ik mij daar snel thuis voelde. Geïnstalleerd werd ik nog door hopman Cudewesseling, die kort daarop verhuisde en plaats maakte voor Arrie Verheul.

In die tijd stelde een PL nog heel wat voor; je had het hart niet dat je niet deed wat hij zei, want een PL. droeg altijd heel stevige laarzen.

Zo was het aanvegen aan het einde van de bijeenkomst altijd een groot evenement; dan stelde de pl zich strategisch op, zette de patrouille op een lijn, met bezem uiteraard en dan kon er geveegd worden. Binnen enkele minuten hing er dan een stofwolk die het zicht tot vijf meter reduceerde en aan de geluiden te horen waande men zich in een kolonie chronische astmapatiënten. Vervolgens werd alle stof verzameld bij de rand van het luik om op een tactische moment naar beneden gekeild te worden.

Zo'n moment was bijv. als iemand iets vergeten was en naar boven kwam om het te halen.

Maar kampen vielen bij mij altijd beter in de smaak: kampvuur zonder dat stompzinige gezang zoals dat de welpen deden, bomen haken waarvan achteraf bleek dat het de verkeerde waren, tot drie uur in de nacht moppen tappen van al dan niet verdacht kaliber en de rottigste karweitjes opknappen omdat je de jongste was.

Maar als je maar lang genoeg blijft wordt je vanzelf wel PL. en dan ben je erg belangrijk. Zo ook bij mij. Maakte ik tenslotte niet uit of we naar links of naar rechts gingen en was van die beslissing niet het hele welslagen van de voettocht of dropping afhankelijk. Als PL ben ik dan ook naar Engeland geweest en dat was natuurlijk wel een belevenis. Na dat kamp

kregen we achtereenvolgens de hele boerderij tot onze beschikking, een tweede verkennerstroep en een afdeling zeeknurfte. Het daarop volgende kamp (Drunen) is het beste geweest wat ik als verkenner heb meegemaakt. Dit kwam door de gunstige verhouding programma en tijd voor eigen initiatieven (lees: dingen, die de leiding niet of hoogstens achteraf behoeft te weten.) Daarna werd ik troepleider, een mooi woord voor pispaaletje en werd ik ook lid van de stam en tijdelijk welpenleider. U ziet het ik had een duidelijk tekort aan huiswerk in die tijd. Bij de stam heb ik een jaar niets gedaan en dat gaat ook vervelen en daarom ben ik daar weer verdwenen. Ik kan dan ook een ieder die overspannen, tijdelijk psychisch labiel herstellende van een ongeval of op andere wijze een tijdje aan de aktieve levencyclus onttrokken wenst te worden, een jaartje stam aanbevelen. De welpen moest ik opgeven wegens tijdgebrek en oververmoeidheid. Ongelooflijk, wat kunnen die kleuters je moe maken. Sinds die tijd is mijn respect voor welpenleiders die het langer uithouden dan ik aanzienlijk toegenomen. Bij de verkenners ben ik gebleven. Hoewel mijn promotie tot Vaandrig door vermeend wangedrag tijdens een Avondvierdaagse werd uitgesteld ben ik al weer enige tijd Vaandrig en dat zal wel enige tijd zo blijven.

Wat is nu de oorzaak van derverstandsverbijstering die mij (en ik vermoed dat dat ook voor andere geldt) 9 jaar lang bij de Albert Schweitzergroep heeft gehouden? Dat is mijzelf ook niet helemaal duidelijk, maar ik wil wel een paar redenen noemen.

- De mogelijkheden van deze padvindersgroep zijn

onbegrenst, willen een aantal mensen iets doen dan kan dat vrijwel altijd.

- De gemakkelijke manier waarop alles gebeurt (soms wel eens iets te gemakkelijk)
- Het aanwezig zijn van een goedwerkend systeem waarbinnen alles plaatsvindt (= scouting), maar dit systeem als middel en niet als doel zien.
- Onderling kontakt van de leiding.
- De inzet van de ouders die aantoonst dat ze wel degelijk interesse hebben voor datgene wat je met hun zoons uitvoert.

Als de Albert Schweitzergroep deze eigenschappen blijft behouden dan ben ik niet bang voor het voortbestaan ervan en zie ik vol goede moed het twintigjarig bestaan tegemoet.

Kees Gerritse.

P.S.: En ik gega een moord als iemand mijn naam met een n schrijft !

